1. ספר בראשית פרק טו

אחר הדברים האלה היה דבר־יהוה
אל־אברם במחזה לאמר אל־תירא אברם אנכי מגן לך
ב שכרך הרבה מאד: ויאמר אברם אדני יהוה מה־תתן־לי
ואנכי הולך ערירי ובן־משק ביתי הוא דמשק אליעזר:
ג ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן־ביתי יורש אתי:
ד והנה דבר־יהוה אליו לאמר לא יירשך זה כי־אם אשר
ה יצא ממעיך הוא יירשך: ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט־
נא השמימה וספר הכוכבים אם־תוכל לספר אתם ויאמר
ו לו כה יהיה זרעך: והאמן ביהוה ויחשבה לו צדקה:
ז ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת
ח לך את־הארץ הזאת לרשתה: ויאמר אדני יהוה במה
ט אדע כי אירשנה: ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת
י ועז משלשת ואיל משלש ותר וגוזל: ויקח־לו את־כל־
אלה ויבתר אתם בתוך ויתן איש־בתרו לקראת רעהו
יא ואת־הצפר לא בתר: וירד העיט על־הפגרים וישב אתם
יב אברם: ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על־אברם והנה
יג אימה חשכה גדלה נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע תדע
כי־גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע
יד מאות שנה: וגם את־הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי־
טו כן יצאו ברכש גדול: ואתה תבוא אל־אבתיך בשלום
טז תקבר בשיבה טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי לא־שלם
יז עון האמרי עד־הנה: ויהי השמש באה ועלטה היה והנה
יח תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום
ההוא כרת יהוה את־אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את־
יט הארץ הזאת מנהר מצרים עד־הנהר הגדל נהר־פרת: את־
כ הקיני ואת־הקנזי ואת הקדמני: ואת־החתי ואת־הפרזי ואת־
כא הרפאים: ואת־האמרי ואת־הכנעני ואת־הגרגשי ואת־
היבוסי:

ספר בראשית פרק ל'

כב ויזכר אלהים את־רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את־
כג רחמה: ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את־חרפתי:
כד כה ותקרא את־שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר: ויהי
כאשר ילדה רחל את־יוסף ויאמר יעקב אל־לבן שלחני
ואלכה אל־מקומי ולארצי:

בראשית פרק לה.

ט וירא אלהים אל־יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו:
י ויאמר־לו אלהים שמך יעקב לא־יקרא שמך עוד יעקב כי
יא אם־ישראל יהיה שמך ויקרא את־שמו ישראל: ויאמר לו
אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך
יב ומלכים מחלציך יצאו: ואת־הארץ אשר נתתי לאברהם
יג וליצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את־הארץ: ויעל
יד מעליו אלהים במקום אשר־דבר אתו: ויצב יעקב מצבה
במקום אשר־דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק
טו עליה שמן: ויקרא יעקב את־שם המקום אשר דבר אתו
טז שם אלהים בית־אל: ויסעו מבית אל ויהי־עוד כברת־הארץ
יז לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה: ויהי בהקשתה
בלדתה ותאמר לה המילדת אל־תיראי כי־גם־זה לך בן:
יח ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן־אוני ואביו קרא־
יט לו בנימין: ותמת רחל ותקבר בדרך אפרתה הוא בית לחם:
כ ויצב יעקב מצבה על־קברתה הוא מצבת קברת־רחל עד־
היום: ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה למגדל־עדר:

3. תלמוד בבלי ברכות ז:

א"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחי מיום שברא הקב"ה את העולם לא היה אדם שקראו להקב"ה אדון עד שבא אברהם (ו) וקראו אדון שנאמר °ויאמר אדני (אלהים) במה אדע כי אירשנה. אמר רב אף דניאל לא נענה אלא בשביל אברהם שנא' °ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו והאר פניך על מקדשך השמם למען אדני למענך מבעי ליה אלא למען אברהם שקראך אדון:

מסכת נדרים לב.

°ויוצא אותו החוצה *אמר לפניו רבש"ע הסתכלתי במזל שלי (ג) (*ואין לי אלא בן אחד) אמר לו צא מאיצטגנינות שלך אין מזל לישראל אמר רבי יצחק כל המתמים עצמו הקב"ה מתמים עמו שנאמר °עם חסיד תתחסד עם גבר תמים תתמם א"ר הושעיא כל המתמים עצמו שעה עומדת לו שנא' °התהלך לפני והיה תמים וכתיב והיית לאב המון גוים אמר *רבי °כל המנחש לו נחש שנאמר °כי לא נחש ביעקב והא *בלמ"ד אל"ף כתיב אלא משום מדה כנגד מדה תני אהבה בריה דרבי זירא כל אדם שאינו מנחש מכניסין אותו במחיצה שאפי' מלאכי השרת אין יכולין ליכנס בתוכה שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל

5. רש"י בראשית יד

והוא לשון תחלת כניסת האדם או כלי לאומנות שהוא עתיד לעמוד בה וכן (משלי כב) חנוך לנער (במדבר ז) חנכת המזבח (תהלים ל) חנכת הבית. עד דן. שם תשש כחו שראה שעתידין בניו להעמיד שם עגל (סנהדרין לו):

בראשית מח

ואקברה שם. ולא הולכתיה אפילו לבית לחם להכניסה לארץ וידעתי שיש בלבך עלי אבל דע לך שעל פי הדבור קברתיה שם שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוזראדן והיו עוברים דרך שם יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים שנאמר (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' והקב"ה משיבה יש שכר לפעולתך נאם ה' וגו' ושבו בנים לגבולם

8. [illegible] ציון [illegible] קולות 18 - 8

ואם השר־צבא עומדי אשר רק לכבודו עשה, שיהיה העיר לו ולמלכי ישראל כירושלים ליהודה, עם־כל־זה היה שכרו רב מאד – אף־כי [= קל וחומר] מי שפועל עתה לשם שמים בעבור ישראל עם סגולתו, להושיב ערים נהרסות, כי שכרו עד אין קץ וחקר, עין לא ראתה אלהים זולתך.

ומזה תצמיח ישועה מעט מעט, עד תכלית קץ הפלאות, כאמור. וכן כתב [רבי מאיר אלדבי] בספר 'שבילי אמונה' (נתיב עשירי פרק א') בשם המדרש: "כי *יתנדבו [illegible] ישראל, תופסי תורה וחסידים [ואנשי מעשה] לבוא [לדור] בארץ ישראל ולהתיישב בירושלים [עיר הקודש, איש איש כפי נדבת לבו, ונעצה בו רוח טהרה], והכשר חיבת הקודש מארבע פינות העולם, אחד מעיר ושנים ממשפחה בהר הקודש. וכאשר יתיישבו שם וירבו להתפלל בהר הקודש ובירושלים – ישמע הבורא ויקרב קץ הגאולה".*

9. ספר אורות, אורות ישראל ג יג

הפלגים יבלי המים של החיים העליונים של הנשמה הטהורה, במעמקים הם זורמים, במעמקי הטבע הגופני ובתחתית הבשר והדם הנם הומים ורועשים, אמנם מתפרצים הם אל על, צועקים ובוכים, מתנודדים וקובלים, מתאמצים ומתפתלים הם באין הרף לעלות אל הרום, להגלות בצורה מאירה חיה חיים שלמים, מלאים זיו הוד ופאר הדרת גבורת־קדשי־קדשים. אשרי האיש, השומע את קול נשמתו מתוך מעמקיה, ואשרי העם המאזין את הד־הקול של הנשמה הכללית שלו, איך היא מתגעשת מתוך מעמקיה, ואשרי המקשיב הטהור אשר יקשיב את בת־הקול של כל יצור הקורא מתוך מעמקיו להתגלות בהירה עליונה, טהורה וקדושה. אורו־של־משיח נתון בבלאי היסודות של עמקי העמקים, ובעת קץ גאולה, בעת אשר רק קו אחד יגלה בתכונה של איזו זהרורית אורה להחיש ישועה כללית לבית ישראל, יגלו ויחשפו אלה הסמנים המורים על צעקת העומק, ומתוך כל התנועות הכלליות והפרטיות, הנפשיות והגופניות.

4. מסכת מגילה יג:

אמר רבי אלעזר מאי דכתיב °לא יגרע מצדיק עיניו בשכר צניעות שהיתה בה ברחל זכתה ויצא ממנה שאול ובשכר צניעות שהיה בו בשאול זכה ויצאת ממנו אסתר *ומאי צניעות היתה בה ברחל דכתיב °ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי אחי אביה הוא והלא בן אחות אביה הוא אלא אמר לה מינסבא לי אמרה ליה אין מיהו אבא רמאה הוא ולא יכלת ליה אמר לה (ה) אחיו אנא ברמאות אמרה ליה ומי שרי לצדיקי לסגויי ברמיותא אמר לה אין °עם נבר תתבר ועם עקש תתפל אמר לה ומאי רמיותא אמרה ליה אית לי אחתא דקשישא מינאי ולא מנסיב לי מקמה *מסר לה סימנים כי מטא ליליא אמרה השתא מיכספא אחתאי מסרתינהו ניהלה והיינו דכתיב °ויהי בבקר והנה היא לאה מכלל דעד השתא לאו לאה היא אלא מתוך סימנין שמסרה רחל ללאה לא הוה ידע עד השתא לפיכך זכתה ויצא ממנה שאול ומה צניעות היתה בשאול דכתיב °ואת דבר המלוכה לא הגיד לו אשר אמר שמואל (ו) זכה ויצאת ממנו אסתר

6. אוה"ח בראשית יב

אדם קרוב אצל עצמו יותר מכל שלשה מיני קרובים אלה, ע"כ נאמר לך לך לעצמותך כרוך שנאמר לאדם שילך לעבוד את האדמה אשר לוקח משם, ולמעלה פרשת בראשית (לעיל ג כג) פרשתי שקאי על הר המוריה כי אדם ממקום כפרתו נברא (ב"ר יד ח), ומקורו מן הר המוריה כי משם לוקח עפרו, ודרך העולם שבבית המקדש שלמטה שמכוון כנגד בית המקדש שלמעלה עולים ויורדים בו הנשמות הטהורות, אם כן שם עצמות הגוף ושם חביון עוזה של הנשמה, וא"כ אדם קרוב אצל עצמותו ביותר מן כל מיני קרובים שהזכיר, על כן נאמר לך לך. וכן נאמר לשון זה בעקידה (להלן כב ב) ולך לך אל ארץ המוריה וגו'. ובשניהם לא גילה לו המקום מיד, כי כאן נאמר אשר אראך, ובעקידה נאמר אשר אומר אליך. לפי שלא רצה הקב"ה לגלות לאברם מקום מוצא הגוף והנפש עד אשר יערה עליו ממרום רוח קדשו תחילה, כי מהידוע שאין הנבואה שורה בחוצה לארץ (מכילתא בא א) וא"כ כל זמן היותו בחוץ לארץ עד שלא היה בו רוח נבואה לא ידע ולא יבין מהות הנשמה אשר מקורה מן הר המוריה, ואפילו מהות יצירת החומר משם לא יבין עד בואו אל תוך הארץ הקדושה מקום מוכן אל הנבואה, אז הראהו לו השי"ת מעלות המקום הקדוש ההוא ואיך הוא מקום לעצמותו של אדם כי שם ביתו ומקום חוצבה של הנשמה, ומחצב החומר אשר נעבורה. ראוי לו לעזוב כל אלו ולילך לדבק במקום קדוש ההוא כי שם יגיע אל דביקות השכינה. וזה שפירש רש"י הלוך ונסוע הנגבה, לילך לדרומה של ירושלים והר המוריה:

7. בן איש חי

מכניסין אותו למחילה שאין מה"ש נכנסין בה. נ"ל בס"ד רמז לעולם הבריאה שאין המלאכים נכנסים בה, כי המלאכים שרשם ביצירה, כמ"ש רבינו האר"י ז"ל בסוד הכתוב הן אראלם צעקו חוצה, וידוע מ"ש רבינו האר"י ז"ל בסוד מ"ש ותקן שבחה לפני כסא כבודך, דקאי על הבריאה הנקראת כסא הכבוד, וידוע שבחה היא שורש התלונים, ולכן כל שאינו מנחש דמתתקן הוא מן התלונים שהם הניחוש, או מדה כנגד מדה מכניסין אותו למחילה שאין מה"ש נכנסין בה, היא עולם הבריאה שאין שם שבחה, שהיא שורש התלונים, והוי מדה כנגד מדה:

יוקשב אותו הקול האדיר והחזק, "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה כי איננו". והקול עולה ומתעלה בתכונות חיים ומעשה, בתכונות רעיון ומחשבה, בתכונות המון גוים ורוח עריצים, בתכונות נפשות כמהות, עורגות ומקוות, בתכונות חולמי־חלומות כועסים ומתקצפים, בתכונות אנשי ישוב ומתינות, בונים ומשכללים, בתכונות אנשי קדש משקיפים ומקוים, פועלים וצופים ישועה וגאולה. ומכולם יעלו ויגלו זרמי אפיקי הנחלים של המעמקים, שכולם אומרים אותה התשועה המנחמת: "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך, נאם ד', ושבו מארץ אויב. ויש תקוה לאחריתך, נאם ד', ושבו בנים לגבולם".

2. ספר ישעיהו פרק מ'

כז למה תאמר יעקב ותדבר
כח ישראל נסתרה דרכי מיהוה ומאלהי משפטי יעבור: הלוא
ידעת אם־לא שמעת אלהי עולם יהוה בורא קצות הארץ
כט לא ייעף ולא ייגע אין חקר לתבונתו: נתן ליעף כח ולאין
ל אונים עצמה ירבה: ויעפו נערים ויגעו ובחורים כשול יכשלו:
לא וקוי יהוה יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו

פרק מא

א ילכו ולא ייעפו: החרישו אלי איים ולאמים
ב יחליפו כח יגשו אז ידברו יחדו למשפט נקרבה: מי העיר
ממזרח צדק יקראהו לרגלו יתן לפניו גוים ומלכים ירד יתן
ג כעפר חרבו כקש נדף קשתו: ירדפם יעבור שלום ארח
ד ברגליו לא יבוא: מי־פעל ועשה קרא הדרות מראש אני
ה יהוה ראשון ואת־אחרנים אני־הוא: ראו איים וייראו קצות
ו הארץ יחרדו קרבו ויאתיון: איש את־רעהו יעזרו ולאחיו
ז יאמר חזק: ויחזק חרש את־צרף מחליק פטיש את־
הולם פעם אמר לדבק טוב הוא ויחזקהו במסמרים לא
ח ימוט: ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך
ט זרע אברהם אהבי: אשר החזקתיך מקצות הארץ ומאציליה
י קראתיך ואמר לך עבדי־אתה בחרתיך ולא מאסתיך: אל־
תירא כי עמך־אני אל־תשתע כי־אני אלהיך אמצתיך אף־
יא עזרתיך אף־תמכתיך בימין צדקי: הן יבשו ויכלמו כל
יב הנחרים בך יהיו כאין ויאבדו אנשי ריבך: תבקשם ולא
יג תמצאם אנשי מצתך יהיו כאין וכאפס אנשי מלחמתך: כי
אני יהוה אלהיך מחזיק ימינך האמר לך אל־תירא אני
יד עזרתיך: אל־תיראי תולעת יעקב מתי ישראל
טו אני עזרתיך נאם־יהוה וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך
למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות
טז כמץ תשים: תזרם ורוח תשאם וסערה תפיץ אתם ואתה
יז תגיל ביהוה בקדוש ישראל תתהלל: העניים
והאביונים מבקשים מים ואין לשונם בצמא נשתה אני יהוה
אענם אלהי ישראל לא אעזבם:

ירמיהו פרק לא

יד כה אמר יהוה קול ברמה
נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על־בניה מאנה להנחם
טו על־בניה כי איננו: כה אמר יהוה מנעי קולך
מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם־יהוה ושבו
טז מארץ אויב: ויש־תקוה לאחריתך נאם־יהוה ושבו בנים
יז לגבולם:

ספר ירמיהו לא

כ הציבי לך צינים שמי לך
הלכה תמרורים שתי לבך למסלה דרך הלכתי שובי בתולת
כא ישראל שבי אל־עריך אלה: עד־מתי תתחמקין הבת
השובבה כי־ברא יהוה חדשה בארץ נקבה תסובב
כב גבר: כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עוד
יאמרו את־הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשובי את־
שבותם יברכך יהוה נוה־צדק הר הקדש: וישבו בה יהודה
כג וכל־עריו יחדו אכרים ונסעו בעדר:

איוב פרק לו'

הן־אל כביר ולא ימאס כביר
לב: לא־יחיה רשע ומשפט עניים יתן: לא־יגרע מצדיק
עיניו ואת־מלכים לכסא וישיבם לנצח ויגבהו:

ערוץ מאיר - הערוץ שלי ליהדות www.meirtv.co.il